

## Arrest

nr. 285 712 van 6 maart 2023  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in het subdorp Hayatkhan van het dorp Bark in het district Mohammadagha van de provincie Logar in Afghanistan, waar u woonde tot in 1390 (2011, nvdr). Daarna verhuisde u naar Shahi Qala in het centrum van datzelfde district, waar u bleef wonen tot uw vertrek op 02/01/1398 (22 maart 2019, nvdr). U ging tot de derde klas naar de lagere school in Ahmadzai Qala nadat u verhuisd was naar Shahi Qala, daarna ging u aan het werk als landbouwer.*

*In 1391 (2012, nvdr) kwam het Afghaanse nationale leger (ANA) naar uw dorp Bark, op zoek naar de Taliban. Zij vroegen u waar de Taliban zat en u duidde uit angst een huis aan waar veel Talibs verbleven en waar zij hun wapens opsloegen. De Taliban zag dat het leger optrok naar dat huis en kon wegvlugten, maar hun wapens en munitie werden in beslag genomen. Uw oom, die ook in Bark woonde, maar in een*

ander subdorp, Mosul, kwam te weten dat de Taliban wist dat u hen aangegeven had en waarschuwde dat u snel moest vertrekken. Uw vader vertrok en u volgde samen met uw moeder en andere familieleden die nacht naar het districtscentrum.

Jullie lieten alles achter, waarop de Taliban jullie huis vernielde overdag. In uw nieuwe dorp ging u drie jaar naar school, waarna u in de landbouwsector ging werken vanaf 1394 (2015, nvdr). In 1398 (2019, nvdr) plaatste de Taliban een bembom in de buurt van uw huis, bij een waterpomp die ook gebruikt werd door de lokale politie (Arbaki's). U ging de Arbaki's hiervoor waarschuwen in hun checkpoint in het nabijgelegen Majidkhan Qala, waarop zij snel ter plaatse kwamen, in gevecht raakten met de Taliban en de bembom onschadelijk konden maken. Hierbij stierven ook een aantal Talibs, de andere vluchtten weg. Toen u diezelfde dag in de late namiddag of 's avonds thuis was, kwamen drie Talibs op motorfietsen naar uw huis, waar ze aanklopten. Toen er open werd gedaan door uw kleine broer, gingen twee van hen naar binnen, ze staken u neer met een mes en sloegen op uw hoofd met de kolven van hun wapens. Ondanks de smeebeden van uw ouders, die volhielden dat u geen spion was, beweerde de Taliban getuigen te hebben en u zelf ook gezien te hebben. U was verantwoordelijk voor de dood van één van hun strijders, en u werd dus geboeid en gekneveld afgevoerd op een motor richting Tajkhan.

Uw vader bracht de lokale politie op de hoogte van uw ontvoering, waarop zij contact opnam met het districtshuis, dat een rangervoertuig stuurde van de veiligheidsdiensten. Bij de Kandahari-brug stootten zij op de Talibs die u aan het ontvoeren waren, waarop een gevecht ontstond en u op de grond viel. Nog steeds geboeid en gekneveld rende u naar een huis in het dorp, waar u aanklopte. De eigenaar van deze woning sloot u echter op en waarschuwde de Taliban over uw aanwezigheid. Zij gaven hem de opdracht u op te sluiten tot de volgende dag, wat hij dan ook deed, maar hij maakte wel uw handen los. Daardoor kon u 's nachts weglopen langs het raam, naar het huis van uw maternale oom B. (...) in Mirzakhel, die u 's ochtends naar het Ludi-ziekenhuis bracht, waar u een verband en medicatie kreeg. De Taliban bleek echter ook op de hoogte van uw aanwezigheid daar, wat uw oom ter ore kwam, waarop hij en uw vader besloten u naar Europa te sturen.

Uw oom dook vervolgens onder, maar keerde uiteindelijk terug naar zijn huis, waar de Taliban hem doodden omdat hij u geholpen had.

U verliet Afghanistan uit vrees voor de Taliban.

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekeland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 2 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw taskara, de taskara van uw vader, een uittreksel uit uw medisch dossier, een afschrift uit het bevolkingsregister en een foto van uw oom B. (...), een dreigbrief van de Taliban, een bewijs van de dood van uw buurmeisje en foto's van het lichaam van uw buurman neer.

#### **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vervolgd zou worden door de Taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste gaf u tegenstrijdige informatie omtrent de chronologie van de gebeurtenissen tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 januari 2021 en tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 13 augustus 2021. Bij de DVZ gaf u aan dat uw vader al problemen had met de Taliban in 1391, en dat de razzia van het leger in 1392 plaatsvond (CGVS Vragenlijst). Op het CGVS zei u daarentegen dat de razzia eerst plaatsvond, in 1390, en dat uw vader in 1391 terugging en toen problemen kreeg met de Taliban in verband met een landconflict (CGVS p. 18-19). U verklaart dat de tolk op de DVZ niet goed genoeg Pashtoe sprak en dat u het verslag niet kon lezen en dat het daar daarom fout in staat (CGVS p. 19). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gaf u echter aan de tolk daar wel degelijk goed verstaan te hebben en gaf u zelfs een opmerking over een foutief weergegeven datum in het verslag (CGVS p. 3). Dit bewijst dat u het verslag wel degelijk heeft kunnen nalezen. Het gaat hier bovendien ook niet om een onbeduidend verschil van twee jaar, maar om een omkering van de chronologie van de razzia en het landconflict met de Taliban, waardoor deze tegenstelling uw relaas danig ondermijnt.

Ten tweede weet u uw verklaringen over uw gedrag in verband met de bermbom achter uw huis niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u de politie ging waarschuwen omdat u bang was dat die bermbom uw hele familie kon doden (CGVS p. 24). Vervolgens ging u echter gewoon terug naar huis zonder uw familie op de hoogte te brengen van het imminente gevaar (CGVS p. 24-25). Als u echt bang was dat die bermbom uw familie kon doden, is het echter allerm minst aannemelijk dat u gewoon terug naar huis zou gaan, andere plaatsen zouden dan veel veiliger zijn. Hier brengt u tegen in dat het in Afghanistan niet toegelaten is om bij andere mensen binnen te gaan en dat het op straat nog gevaarlijker was (CGVS p. 25). U had uw familie dan ook niet op voorhand gewaarschuwd, omdat ze toch nergens anders heen konden gaan (CGVS p. 25-26). Dit komt echter absoluut niet overeen met de realiteit: niet alleen is gastvrijheid erg belangrijk in de Afghaanse cultuur, bovendien is het weinig aannemelijk dat u zou denken dat niemand u zou binnenlaten, zelfs als er een bom op ontploffen stond. Bovendien verklaart u zelf dat u tijdens het latere vuurgevecht tussen het rangervoertuig en de Talibs toen deze laatsten u ontvoerd hadden, wel aanklopte bij een huis (CGVS p. 17). Uw verklaringen over uw gedrag zijn dus maar weinig geloofwaardig, wat ook de rest van uw relaas danig ondermijnt.

Ten derde is ook het gedrag van de man die u opsloot na uw ontsnapping allerm minst geloofwaardig. Hij kreeg volgens uw verklaringen de opdracht om u op te sluiten, waarop hij u opsloot in een kamer op het gelijkvloers met een raam dat niet op slot kon, zonder uw handen te boeien (CGVS p. 27). Zo werd het u wel heel makkelijk gemaakt om te ontsnappen, wat het niet geloofwaardig maakt dat deze man u effectief wou opsluiten.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de dreigbrief die u in het ziekenhuis kreeg niet aannemelijk te maken. Ten eerste vermeldt de dreigbrief die u de dag na het tweede incident kreeg dat u reeds problemen had in Bark. U verklaart echter dat de Taliban u in de acht voorgaande jaren tussen beide incidenten in niet lastigviel omdat ze u niet konden vinden op uw nieuwe woonplaats (CGVS p. 23). Na het tweede incident kwamen ze er dan op een paar uur tijd achter wie u was en dat u dezelfde persoon was die hen acht jaar eerder verklikt had. U verklaart dat de Taliban dit wist doordat ze overal checkpoints en spionnen hadden (CGVS p. 24), maar in dat geval is het niet geloofwaardig dat ze u in de acht voorgaande jaren niet gevonden zouden hebben, temeer daar u gewoon op het land werkte en naar school ging in Shahi Qala, u leidde geen verborgen leven.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de Taliban u in het ziekenhuis een dreigbrief zou bezorgen, hoewel ze u de vorige dag zonder dreigbrief hadden proberen ontvoeren. Deze elementen samen zorgen ervoor dat u uw verklaringen over de dreigbrief, en bijgevolg ook de authenticiteit van de dreigbrief zelf, niet aannemelijk weet te maken.

Ten vijfde weet u het niet aannemelijk te maken dat u niet op de hoogte was van het gevaar dat uw verklaringen tijdens de razzia met zich meebrachten. U geeft aan dat u niet op de hoogte was dat het gevaarlijk zou zijn om de Taliban te verraden en dat u dacht dat de overheid de lokale mensen kon beschermen (CGVS p. 20). U geeft echter ook aan dat de overheidstroepen niet in uw buurt waren geweest in de tien à vijftien jaar voor dit incident (CGVS p. 19), bovendien was u een vijftienjarige inwoner van Afghanistan, het is dus ongeloofwaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn geweest.

Ten zesde komt ook het gedrag van uw vader in 1391 allerm minst aannemelijk over. U verklaart dat hij terugging naar Bark om jullie land terug op te eisen (CGVS p. 20-21). Dat is echter allesbehalve aannemelijk gezien jullie het jaar daarvoor naar eigen zeggen halsoverkop gevlucht waren uit angst voor jullie leven (CGVS p. 21). Bovendien had de Taliban jullie huis in gebruik genomen als depot en basis (CGVS p. 21), wat het nog minder geloofwaardig maakt dat uw vader daar gewoon zou durven binnenwandelen.

Ten slotte weet u uw verklaringen over wat er met uw oom gebeurde na uw vertrek ook niet aannemelijk te maken. U verklaart dat hij gedood werd omdat hij u geholpen had, maar u verklaart ook dat de rest van uw familie geen problemen had met de Taliban (CGVS p. 29). Het is niet aannemelijk dat de Taliban hem zo'n zware straf zou opleggen, om vervolgens de rest van uw familie, die zelfs dichter aan u verwant is, volledig te sparen. Bovendien heeft u deze gebeurtenissen ook enkel uit tweede hand vernomen (CGVS p. 29). De documenten van uw oom die u neerlegt bewijzen bovendien geenszins dat u verwant bent aan deze persoon.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 15). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die

dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

[https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die

richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 13 augustus 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara's van uzelf en uw vader zijn slechts een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Het bewijs van de dood van uw buurmeisje en de foto's van het lichaam van uw buurman hebben allen betrekking op incidenten die na uw vertrek gebeurden en die niet met uw problemen verbonden zijn. Het uittreksel uit uw medisch dossier bevat ten slotte ook geen relevante elementen voor de beoordeling van uw relaas. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van:

“- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3, artikel 48/4, artikel 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’)

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna “Kwalificatierichtlijn”)

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker geeft aan:

*“In eerste instantie zal hierna ingegaan worden op het informatiegebrek dat er momenteel bestaat rond de situatie in Afghanistan, met bijzondere aandacht voor de richtlijnen van UNHCR die verwerende partij in de wind sloeg. Ten tweede wenst verzoeker in te gaan op het risico op ernstige schade dat volgt uit het leven onder Talibanbewind. Ten derde meent verzoeker dat de nieuwe reisbeperkingen die de Taliban heeft ingevoerd, en de mogelijke draconische straffingen bij het overtreden van deze regels, verder onderzocht dient te worden. Tot slot heeft verwerende partij te weinig aandacht besteed aan het risico dat de strijd tussen ISKP en de Taliban creëert voor verzoeker, alsook de opkomst van IS en Al-Qaeda die meer aanwezig zijn in verzoekers regio van herkomst Logar, en gezien het risico op ernstige onderrapportering van het aantal geweldsincidenten.”*

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder een weigeringsbeslissing nam ondanks dat er een gebrek aan informatie was inzake de actuele situatie in Afghanistan in het algemeen en in zijn provincie, Logar in het bijzonder. Hij verwijst daarbij naar en citeert uit de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022 van UNHCR, het EASO COI rapport inzake Afghanistan van januari 2022 en de *Country Guidance* van EASO voor Afghanistan van november 2021. Verzoeker merkt in dit kader tevens op dat er, te midden van de onzekerheid, volgens UNHCR eerder een toename leek in de nood aan internationale bescherming. Verzoeker stelt vervolgens:

*“Het getuigt van weinig zorgvuldigheid in hoofde van CGVS om uit een samenlezing van bovenstaande informatie te concluderen dat met de machtsovername door de Taliban burgers geen gegronde vrees meer kunnen aantonen voor daden van vervolging in de zin van Art 48/3 van de Vreemdelingenwet of geen reëel risico meer lopen op ernstige schade in de zin van Art 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het gebrek aan zekerheid, en de indicaties in zowel het meest recente EASO rapport als de meest recente UNHCR richtlijnen, had verwerende partij het zekere voor het onzekere moeten nemen.”*

Verzoeker doet verder een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de wijze waarop de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) volgens hem moeten worden beoordeeld. In dit kader, voert hij voorts aan:

*“De bepalingen van artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet dienen aldus in lijn met het doel van bescherming van de rechtzoekende, in casu de asielzoeker, te worden uitgelegd, alsook met de positieve verplichtingen die op basis van internationaal recht op de Belgische staat rusten.*

*Daar verzoeker reeds bijna 2 jaar in België verblijft, hier intussen zijn persoonlijk leven heeft uitgebouwd en linken heeft gelegd met de Belgische maatschappij en inwoners, is de Belgische de meest aangewezen actor om hier redelijke inspanning te leveren om te vermijden dat verzoeker aan een schending van dergelijke norm zou worden onderworpen. Daarnaast beschikt de Belgische staat eveneens over de middelen dit te voorkomen en bescherming te bieden aan verzoeker, daar verzoeker zich op haar territorium bevindt en de Belgische staat de nodige asielwetgeving heeft uitgebouwd. Bij wijze van alternatief beschikt de Belgische staat eveneens over een uitgewerkt juridisch kader om tijdelijke bescherming te bieden tot er meer duidelijkheid is inzake de situatie in Afghanistan, net zoals ze heeft gedaan voor asielzoekers uit Oekraïne.*

*Deze maatregel wordt eveneens ondersteund door het Europees Parlement die een resolutie aannam inzake de situatie in Afghanistan op 16 september 2021:*

*(...)*

*De resolutie dringt aan op een nieuwe beoordeling van de situatie in Afghanistan gelet op de machtsovername door de Taliban en onderstreept de ontoelaatbaarheid van gedwongen terugkeer naar*

*Afghanistan op dit moment. Het verzoekt de Raad onmiddellijke toegang tot bescherming te waarborgen, onder andere op basis van de richtlijn tijdelijke bescherming”.*

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en betoogt:

*“In die zin is het moeilijk verenigbaar dat een staat te midden van een gebrek aan informatie een weigeringsbeslissing neemt op basis van bepalingen van migratiewetgeving of grenscontrole en zo handelt in strijd met normen van jus cogens en de positieve verplichtingen die eruit voortvloeien. Zoals eerder aangehaald is dit ook in strijd met het opzet van de relevante wetgeving en de juridische context waarin men rechtsbescherming streeft te bieden aan de rechtzoekende.”*

Verzoeker wijst op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en het principe van het voordeel van de twijfel en stelt:

*“Dergelijk voordeel geldt voor Afghaanse asielzoekers des te meer aangezien er in casu indicaties zijn van nieuwe elementen die wijzen op een nood aan internationale bescherming, in de zin van de definitie van een ‘vluchteling’ en ‘subsidiare bescherming.*

*Verzoeker argumenteert dat verwerende partij niet enkel dient nagaan of verzoeker in concreto al het slachtoffer werd van vervolging in het verleden, maar ook onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer.”*

Verzoeker verstrekt andermaal enkele algemene, theoretische overwegingen en voert aan:

*“Uit dit verzoekschrift blijkt dat verwerende partij allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten of actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.”*

Verzoeker gaat vervolgens in op het leven in Afghanistan onder het talibanbewind. Dienaangaande doet hij gelden:

*“Er dient onderzocht te worden wat de gevolgen zijn van leven onder het Talibanbewind, en meer bepaald of dit een reëel risico op ernstige schade cfr. Artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.”*

Vervolgens steekt verzoeker een algemeen, theoretisch betoog af betreffende de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarbij wijst hij onder meer op rechtspraak van het EHRM inzake de situatie in Somalië. Voorts stelt verzoeker:

*“De vraag stelt zich wat het concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de Taliban, nu ze het volledige grondgebied in Afghanistan in handen hebben gekregen. Is deze situatie gelijkaardig aan deze beschreven door het EHRM in het arrest Sufi en Elmi, en zal verzoeker een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan ernstige schade?*

*Hierna zal in eerste instantie gekeken worden naar de actuele situatie na de machtsovername van de Taliban, die gekenmerkt wordt door onduidelijkheid en een informatietekort.*

*Daarna wordt dieper ingegaan op het verleden, om te kijken of hieruit lessen kunnen getrokken worden over wat het juist betekent om onder het regime van de Taliban te moeten leven. Twee verschillende tijdsaders zijn daarbij relevant: de periode waarin de Taliban slechts bepaalde gebieden onder haar controle had, en de periode in de jaren 90 waar de Taliban net zoals vandaag de totale controle had over (quasi) het volledige land.*

*Tot slot wordt er gekeken naar wie juist de huidige machthebbers zijn bij de Taliban, om te zien of dit ons iets over de toekomst en het te verwachten beleid kan vertellen.”*

Verzoeker gaat vervolgens in op de onduidelijkheid van de huidige situatie en de volgens hem onrustwekkende tekenen. In dit kader voert hij aan:

*“Bij de machtsovername op 15 augustus 2021 kondigde de Taliban aan dat het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, dat eerder tussen 1996 en 2001 aan de macht was, terug werd opgericht:*

*(...)*

*Tot op heden is het niet volledig duidelijk welk ‘beleid’ deze islamitische organisatie er op na zal houden.*

*Zo bestaat er momenteel een juridisch vacuüm, waarbij de Taliban de Afghaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde:*

*(...)*

*Ondanks het feit dat er nog veel onduidelijkheid bestaat, zijn er al een aantal onrustwekkende tekenen.*

*Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Op hun*

eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid:

(...)

De VN veiligheidsraad stelt in haar rapport van 28 januari 2022 vast dat de Taliban haar beloftes niet nakomt:

(...)

Illustratief voor het feit dat aan het woord van de Taliban geen waarde mag worden gehecht, is het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen, en de feiten op het terrein. Ondanks eerdere beloften, sloot de Taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening:

(...)

Reeds enkele dagen na de overname door de Taliban kwamen er al de eerste bewijzen van grove mensenrechtenschendingen:

(...)

EASO geeft aan dat de Taliban nog niet communiceerde hoe ze plannen om Afghanistan te besturen. Wat wel duidelijk is, is het feit dat de Taliban hun interpretatie van Sharia als uitgangspunt neemt:

(...)

De Danish Immigration Service stelt in haar rapport van september 2021 dat er geen indicaties zijn dat de Taliban de afgelopen 20 jaar haar conservatieve interpretatie van Islam heeft afgezwakt:

(...)

De Taliban heeft voorts de vroegere religieuze politie (het zogenaamde 'ministry for promotion of virtue and prevention of vice') terug ingevoerd:

(...)

In het EASO rapport van januari 2022 wordt nogal eufemistisch gesteld dat het de taak van deze organisatie was tijdens het vorige regime van de Taliban om haar interpretatie van de sharia op te leggen:

(...)

De herinvoering van de religieuze politie door de Taliban is een slecht teken, gezien de extreem ernstige mensenrechtenschendingen waar deze organisatie zich in het verleden schuldig aan maakte tijdens het afdwingen van de extremistische interpretatie van sharia door de Taliban (zie punt 3.2.2.).

Ook het Europees Parlement uit haar ernstige bezorgdheid in resolutie 2021/2877 van 16 september 2021 omtrent onder meer de radicale shariawetgeving van de Taliban, waarmee de Afghaanse bevolking de fundamentele rechten en vrijheden wordt ontnomen:

(...)

Meer informatie omtrent hoe de Taliban de shariawetgeving die gevolgd moet worden interpreteert en afdwingt, kan gevonden worden in het zogenaamde 'Vice handboek' van de organisatie (oftewel een handboek dat bepaalt wat 'zonden' zijn).

Uit dit rapport van Human Rights Watch omtrent het 'Vice handbook' blijken een aantal zaken. Om te beginnen gaat het 'handboek' in tegen de sussende woorden van de Taliban tegen de internationale gemeenschap. Het handboek met instructies aan Talibanleden bevat talrijke regels die misbruik uitmaken, en een grove onderdrukking van persoonlijke autonomie en meningsvrijheid van Afghanen vormen:

(...)

Het handboek 'ontmoedigt' mensen om ongelovigen te helpen of bevriend met hen te geraken, en geeft religieuze leiders de opdracht om mannen te adviseren om hun baard te laten groeien. Diegenen die de religieuze regels niet volgen zoals bidden of vasten, moeten worden aangegeven. Feesten en het luisteren naar muziek die buitenshuis hoorbaar is, bioscopen, gokken en 'ongepast gebruik van cassettebandjes, schotelantenne, computer en mobiele telefoon' worden verboden:

(...)

Het handboek bevat ook 'rechten', maar deze worden vaak niet gevolgd:

(...)

Het rapport sluit af met de vaststelling dat dit handboek omtrent 'zedes' aantoont dat het wereldbeeld van de Taliban en hun misbruikpraktijken relatief consistent zijn, en dus niet fundamenteel gewijzigd doorheen de jaren:

(...)

Uit het EASO rapport van januari 2022 blijkt verder dat de Taliban als organisatie in zekere mate gedecentraliseerd is, wat maakt dat het beleid niet over het hele land gelijk loopt:

(...)

Talibanleden nemen blijkbaar het heft in eigen handen, en leggen op lokaal niveau hun eigen visie op, ondanks wat de centrale leiding in Kabul of de officiële woordvoerder van de Taliban zegt:

(...)

Het EASO rapport van januari 2022 geeft daarbij nog aan dat er blijkbaar wel ruimte is voor Talibanstrijders om op eigen initiatief te handelen en wreedheden te begaan, aangezien zij hiervoor door de centrale leiding niet gestraft leken te worden.

Dit maakt dat bepaalde garanties die de Talibanleiding in Kabul biedt, of bepaalde 'rechten' die men uit het 'vice handbook' zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. De realiteit in zijn regio van herkomst in de provincie Logar kan immers fundamenteel verschillen van hetgeen de centrale leiding in Kabul proclameert.

Het EASO rapport van januari 2022 citeert een aantal bronnen waaruit enerzijds de willekeur van de Taliban blijkt, en anderzijds het feit dat mensen bij het geringste vermoeden van activiteiten die door de Taliban als illegaal worden bestempeld, in de problemen kunnen komen:

(...)

Ook een andere bron die door EASO geciteerd wordt, geeft aan dat de Taliban mensen gevangenzet vanaf het geringste vermoeden van een illegale activiteit:

(...)

De straffen bij het overtreden van de normen van de Taliban en hun Shariaregels, kunnen draconisch zijn. Zo geeft het 'Vice handbook' zelf aan dat er verschillende fases zijn voor de aanpak van verboden geachte handelingen, gaande van voorlichting en begeleiding tot het verbieden van 'ondeugden' op een 'agressieve, boze en griezelige manier' of 'fysiek' :

(...)

Het EASO rapport van januari 2022 geeft aan dat er informatie is waaruit blijkt dat mensen in hechtenis het slachtoffer van geweld en foltering worden:

(...)

AP News rapporteerde op 23 september 2021 dat een vertegenwoordiger van de Taliban aankondigde dat executies en amputaties van handen terug ingevoerd zal worden:

(...)

Uit het EASO rapport van januari 2022 blijkt ook dat de Taliban nog steeds een sterk voorstander is van lijfstraffen, en deze straffen als een noodzaak gezien worden:

(...)

EASO voegt hier in haar rapport van januari 2022 aan toe dat er geen verslagen van lijfstraffen of doodstraffen werden gevonden bij het opstellen van het rapport:

(...)

Hieruit kan echter niet zomaar geconcludeerd worden dat Afghanen momenteel niet onderworpen worden aan lijfstraffen of de doodstraf. Om te beginnen is landeninformatie over de situatie in Afghanistan slechts zeer gelimiteerd beschikbaar. De informatie die beschikbaar is, focust dan nog eens op de hoofdstad Kabul (zie punt 1 en de UNHCR richtlijnen van februari 2022).

Daarnaast geeft de Taliban zelf aan dat deze straffen niet noodzakelijk publiekelijk worden uitgevoerd. Op basis van het feit dat EASO geen getuigenissen vond van lijfstraffen of doodstraffen die werden uitgevoerd door de Taliban, kan niet geconcludeerd worden dat dit in verzoekers regio van herkomst (Logar, en niet Kabul) niet wordt toegepast; of dat de Taliban dit niet plant te doen eens ze hun macht en machtsstructuren voldoende hebben geconsolideerd.

Ten derde is het ook zeer goed mogelijk dat de Taliban dit soort straffen bewust onder de radar probeert te houden. Een indicatie hiertoe kan men in het EASO rapport van januari 2022 vinden, waarin een Afghaans journalist wordt geciteerd die aangeeft dat de Taliban niet verandert is sinds de jaren 90, maar de religieuze politie nu probeerde te opereren buiten het zicht van de vooral Westerse media:

(...)

EASO lijkt voorts het abstracte onderscheid te maken tussen lijfstraffen die door een sharia rechtbank worden opgelegd, en lijfstraffen die door Talibanstrijders worden toegediend (buiten een 'rechterlijke' beslissing om). Zo haalt EASO zelf het bericht aan van Talibanstrijders die burgers gewelddadig behandelen, en onder meer mensen die vermoed worden van diefstal, zweepslagen geven:

(...)

Voor verzoeker maakt het geen verschil of de lijfstraf nu wordt toebedeeld na het oordeel van shariarechtbank van een islamistische organisatie, of buiten dit 'rechtssysteem' (dat er natuurlijk geen is) om. Het resultaat is hetzelfde, namelijk een vernederende en onmenselijke behandeling.

Waar het EASO rapport van januari 2022 tot slot een bron (CNN) aanhaalt die stelt dat de religieuze politie een zachtere hand lijkt te hanteren, dienen hierbij 2 kanttekeningen gemaakt te worden. Ten eerste was CNN zelf aanwezig, en kan men dit dus geenszins gelijkschakelen met een normale interventie van de religieuze politie zonder pottenkijkers. Daarnaast haalt EASO een bron aan die aangeeft dat er geen indicaties zijn dat de Taliban afstand heeft gedaan van hun kernprincipes:

(...)

*Zelfs al mocht de leiding van de Taliban een meer gematigde aanpak voorstaan (waarbij er geen redenen zijn om dit aan te nemen), dan nog zou het voor deze islamistische organisatie een serieuze uitdaging vormen om haar beleid om te gooien, net omdat deze gematigde aanpak ingaat tegen de propaganda die werd gebruikt om de strijders te mobiliseren: (...)."*

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande:

*"Uit het bovenstaande (samengelezen met hoofdstuk 1 van dit verzoekschrift) blijkt dat er nog veel onduidelijkheid blijft bestaan over het beleid dat de Taliban zal voeren. Een aantal zorgwekkende elementen vallen er reeds te ontwaren.*

*Om een betere inschatting te kunnen maken over het beleid dat te verwachten valt van de Taliban nu ze de macht hebben overgenomen in heel Afghanistan, is het nuttig om te kijken naar het beleid van deze islamistische organisatie in het verleden. Indien de Taliban al decennia bepaalde praktijken hanteert, valt het te verwachten dat de organisatie deze lijn zal doorzetten.*

*Naast het eerdere beleid van de Taliban in gebieden onder hun controle, is het ook interessant om te kijken wie er juist binnen de Taliban de macht in handen heeft. Gaat het om een nieuwe, meer progressie generatie? Uit het palmares van de huidige machthebbers vallen eveneens lessen te trekken voor de toekomst."*

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de situatie in het verleden. In dit kader voert hij aan:

*"Uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat in gebieden die gecontroleerd werden door de Taliban in de periode 2001 - 2021 de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend was, en de rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnende. Er werd systematisch gebruik gemaakt van geweld en intimidatie:*

*(...)*

*In de ogen van UNHCR is de controle over het grondgebied door anti-overheidsmilitanten en de impact hiervan op de inwoners (in de vorm van onder meer het opleggen van een parallel systeem van berechting en het opleggen van illegale straffen, het bedreigen en intimideren van burgers) een fundamenteel aspect van de nood aan internationale bescherming:*

*(...)*

*De Taliban bediende zich in deze periode van bijzonder gewelddadige tactieken om gemeenschappen en individuen onder de knoet te houden om hun macht en controle te vestigen:*

*(...)*

*In een rapport van Human Rights Watch (2020) wordt benadrukt dat de zeer strikte interpretatie van de sharia verregaande gevolgen heeft voor het dagelijks leven van de Afghaanse onderdanen:*

*(...)*

*In gebieden waar de Taliban de controle kreeg, werd een strikt regime afgedwongen waarbij elk verzet en elke afwijking van de norm opgelegd door de Taliban, met geweld werd bestraft. Eens een gebied onder de effectieve controle stond van de Taliban, dwong de organisatie een strikte interpretatie af van haar Islamitische principes en haar 'normen en waarden' :*

*(...)*

*Eens een gebied onder controle stond van de Taliban, werden mannen en vrouwen die werden beschuldigd van 'immoreel gedrag' door parallelle rechtbanken zwaar gestraft, met onder meer zweepslagen en doodvonnissen.*

*(...)*

*Deze straffen waren gebaseerd op een strikte interpretatie van sharia wetgeving. UNAMA beschouwt deze straffen als illegaal, crimineel en mogelijk ook oorlogsmisdaden:*

*(...)*

*De Taliban controleerde en strafte de bevolking in de regio's onder hun controle:*

*(...)*

*UNAMA bevestigt ook de parallelle justitie die door de AGE's wordt opgelegd aan gebieden waar ze de controle in handen hebben. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn:*

*(...)*

*UNHCR rapporteerde in de richtlijnen van augustus 2018 nog dat in gebieden door AGE's bezet er geen vrijheid van beweging is, noch van meningsuiting, geen politieke participatie, geen toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en geen toegang tot een rechtsmiddel. Een beschuldiging volstaat om geëxecuteerd te worden:*

*(...)*

*Ook in andere publicaties vind je dit terug over gebieden onder controle van de Taliban:*

(...)

Het blijkt duidelijk dat in de gebieden die onder de controle van de Taliban stonden in de periode tussen 2001 en 2021 er een verregaande sociale en religieuze controle was die alle aspecten van het dagelijkse leven beheerste. Gehoorzaamheid aan de extreme interpretatie van haar shariawetgeving dwong de Taliban af met extreem geweld. De Taliban maakte zich schuldig aan systematische mensenrechtenschendingen die de menselijke waardigheid op een fundamentele wijze ondermijnen, elke vorm van ontplooiing en ontwikkeling in de weg staan en de fysieke integriteit ondermijnen.

De analogie tussen Al-Shabaab (zoals beschreven in het arrest Sufi en Elmi) en de Taliban is duidelijk: het zijn beiden extremistische islamitische organisaties die respectievelijk grote delen van het land en het volledige grondgebied controleren. Beiden hebben een erg verregaande vorm van shariaregelgeving ingevoerd.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat Afghaanse onderdanen sterk worden beperkt in hun dagelijks leven, waarbij er verregaande instructies worden gegeven over de kledingstijl, gedragingen in het openbaar leven, educatie, sport, etc. Dit komt overeen met de door Al Shabaab gecontroleerde gebieden in Somalië. Voorts blijkt uit het bewijsmateriaal dat het EHRM in het arrest Sufi en Elmi heeft onderzocht, dat de straffen die Al-Shabaab oplegt wegens niet-naleving van hun regels, onder meer bestaan uit "steniging, amputatie, geseling en lijfstraffen", behandelingen die zo ernstig zijn dat zij neerkomen op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, verboden bij artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens.

Uit verschillende rapporten blijkt dat de Taliban in Afghanistan gelijkaardige straffen oplegt in gebieden onder haar controle. Het EASO-verslag (2020) bepaalt hierover het volgende:

(...)

Belangrijk daarbij is nog dat hoe meer invloed de Taliban verkreeg in een regio, hoe strikter hun beleid en hun implementatie van de shariawetgeving werd:

(...)

Nu de Taliban recent het volledige land in handen kreeg, en momenteel bezig is met het uitwerken van haar beleid, vormt dit een schrikwekkend beeld voor de toekomst."

Verzoeker gaat verder in op het leven onder het vorige islamitische emiraat in Afghanistan, in de periode 1996-2001. In dit kader voert hij aan:

"Voorts is het ook interessant om te kijken hoe het leven er uit ziet in een land dat (quasi) volledig in handen is van de Taliban. Hoe gaat de Taliban om met de absolute macht, waarbij ze niet langer de steun van een burgerbevolking moeten consolideren in hun strijd met het Afghaanse leger en de internationale troepen?

Het vorige 'Islamitische emiraat', dat door dezelfde Islamitische organisatie werd geleid tussen 1996 en 2001, toont aan tot welke extreme ontsporingen dit kan leiden.

In haar resolutie van 16 september 2021, waarin het Europees Parlement onder meer aandringt bij de lidstaten om asielaanvragen van Afghanen opnieuw te beoordelen en geen Afghanen terug te sturen, herinnert het Europees Parlement eraan dat Afghanistan in de jaren 1990 onder de Taliban het voornaamste toevluchtsoord en hoofdkwartier van Al Qaeda vormde, die onder meer verantwoordelijk was voor de aanslagen van 9/11:

(...)

In een rapport van de US Department of State rapport van 25 februari 2000, werden toegelicht dat de Taliban zich schuldig maakte aan talrijke mensenrechtenschendingen, en strikte en repressieve regels oplegde die werden afgedwongen door middel van extreme straffen. De Islamitische rechtbanken en religieuze politie dwongen een ultra-conservatieve interpretatie van de Islam af door middel van extreme straffen zoals amputaties, steniging en executies:

(...)

Uit het boek van Ahmad Rashid genaamd 'Taliban' blijkt het extreme geweld waartoe de Taliban in staat was, zoals toen op een paar dagen tijd naar schatting 5000 tot 6000 burgers werden afgeslacht (onder meer via verstikking in containers in de woestijn):

(...)

Het 'ministry of vice and virtue' oftewel de religieuze politie werd een notoir symbool van willekeurig misbruik tegen burgers:

(...)

Een artikel van BBC genaamd 'Summary amputations: Taliban justice in Afghanistan' illustreert het 'rechtssysteem' ten tijde van het vorige 'Islamitisch emiraat':

(...)

Geschiedenis herhaalt zich niet noodzakelijk blindelings. Het is wel belangrijk om te kijken waartoe de Taliban in staat is eens ze de macht heeft veroverd in het land. Dit geldt des te meer nu blijkt dat diegenen

die in de jaren 1990 het beleid bepaalden van de Taliban, ook vandaag de dag de machthebbers vormen bij de Taliban (en dus in Afghanistan)."

Verzoeker gaat vervolgens in op de huidige machthebbers bij de Taliban, en hetgeen zij over de toekomst vertellen. Dienaangaande doet hij gelden:

*"Uit het EASO rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim regering volledig bestaat uit Talibanleden, waarvan er al velen dienden in de Talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige Talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de Talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren. Leden van het Haqqani netwerk zouden er nauwe banden op na houden met de terroristische organisatie Al Qaeda:*

*(...)*

*Het rapport 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security' van 28 januari 2022 van de VN Veiligheidsraad bevestigt dit beeld, waarbij de huidige machthebbers in Afghanistan allen Talibanleden zijn, waarvan er velen op de VN sanctielijst staan:*

*(...)*

*Het Europees Parlement uitte in een resolutie van 16 september 2021 onder meer haar diepe bezorgdheid over de feitelijke regering van de Taliban, waarvan velen door de VS en VN op sanctielijsten geplaatst zijn en gezocht worden wegens terroristische activiteiten:*

*(...)*

*Als we kijken naar wie concreet de sleutelposities in handen heeft bij de Taliban, dan blijkt uit hun palmares het complete gebrek aan respect voor mensenrechten.*

*Mullah Haibatullah Akhundzada is de huidige leider van de Taliban, en was als hoofd van justitie onder het Islamitisch emiraat in de jaren 90 verantwoordelijk voor de draconische straffen die de Taliban oplegde:*

*(...)*

*Muhammad Hasan Akhund is de eerste minister, en verleende in het verleden onder meer steun aan Osama Bin Laden:*

*(...)*

*Sirajuddin Haqqani is de vice leider van de Taliban, en minister van binnenlandse zaken (waardoor hij verantwoordelijk is voor binnenlandse veiligheid en politie). Hij is eveneens de leider van het Haqqani netwerk, en heeft een prijs van 10 miljoen USD op zijn hoofd staan wegens onder meer talrijke kidnappings en moorden op burgers:*

*(...)*

*Abdul Ghani Barader is de vice eerste minister, en de medeoprichter van de Taliban:*

*(...)*

*Khalil al Rahman Haqqani is de minister verantwoordelijk voor vluchtelingen, en de oom van Sirajuddin Haqqani. Hij is een leider van het Haqqani netwerk, en door de VS op een terrorismelijst geplaatst omwille van zijn banden met Al Qaeda. Er staat een prijs van 5 miljoen USD op zijn hoofd:*

*(...)*

*Mullah Taj Mir Jawad is het plaatsvervangend hoofd van de inlichtingendienst. Hij was verantwoordelijk voor het zogenaamde 'Kabul Attack Network', dat samen met onder meer Al Qaeda aanvallen uitvoerde in Kabul.*

*(...)*

*Abdul Baqi Haqqani is de minister van hoger onderwijs, en staat niet alleen op een sanctielijst van de VN veiligheidsraad, maar ook van de EU*

*(...)*

*Abdul Haq Wasiq is het hoofd van de inlichtingendienst, en tijdens de vorige bewindsperiode van de Taliban minister van veiligheid. In deze hoedanigheid was hij verantwoordelijk voor de relaties van de Taliban met buitenlandse strijders van Al Qaeda, en hun opleiding in trainingskampen. Voorts meldt de VN veiligheidsraad dat hij gekend staat voor zijn repressieve methodes tegen tegenstanders van de Taliban:*

*(...)*

*Mohammad Fazl is onderminister voor defensie, en heeft banden met Al Qaeda en de Islamic Movement of Uzbekistan, een organisatie die onder meer door de EU beschouwd wordt als een terroristische organisatie. Voorts wordt hij verdacht van het plegen van oorlogsmisdrijven, meer bepaald de moord op duizenden sjiiitische moslims:*

*(...)*

*Noorullah Noori is de minister voor grenzen en tribale zaken, en had banden met Al Qaeda. Ook hij wordt verdacht van het plegen van oorlogsmisdrijven, waaronder de moord op duizenden sjiiitische moslims:*

*(...)*

Mohammad Nabi Omari is de nieuwe gouverneur van de provincie Khost. Hij was jarenlang opgesloten in Guantanamo omwille van onder meer zijn banden met Al Qaeda en het Haqqani netwerk:

(...)

Khairullah Khairkhwa is de minister voor informatie en cultuur. Hij zat gedurende 12 jaar opgesloten in Guantanamo, en zou banden met onder meer Al Qaeda hebben:

(...)

Dit is een greep uit de mannen die momenteel de macht hebben in Afghanistan. Het gaat om de oude garde binnen de Taliban. Van deze personen kan men gezien hun palmares geen beleid verwachten dat mensenrechten respecteert.

Verontrustend is het feit dat er binnen de Taliban ideologische verschillen bestaan, waarbij er een jongere generatie is, die er nog meer een 'hardline approach' er op na zou houden.

In een artikel van de Financial Times met de veelzeggende titel 'Afghanistan's Young Talibs: 'No compromise with the enemy of our martyrs' – Hardline views of the new generation run contrary to image leaders of the movement hope to portray' van 18 september 2021 blijkt dat de jongere generatie Talibs er een meer radicale visie op na houdt dan de oudere generatie, die in de jaren 90 de macht had in Afghanistan:

(...)"

Verzoeker concludeert op grond van hetgeen voorafgaat:

"Hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, zijn er genoeg elementen voorhanden om te concluderen dat leven onder het Talibanbewind een reëel risico op ernstige schade cfr. Artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

Indien men beweert dat vervolging vermeden kan worden door zich eenvoudigweg aan de regels van de Taliban te houden, zou een dergelijke bewering in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende of conformerende maatregelen te nemen om vervolging te vermijden, zoals het niet dragen van de voorgeschreven kledij, het doen alsof ze de regerende partij steunen, discreet zijn over hun seksuele geaardheid of het zich onthouden van religieuze praktijken.

Minstens zijn er elementen voorhanden waardoor verzoeker in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of om het subsidiaire beschermingsstatuut te verkrijgen, of minstens is er bijkomend onderzoek nodig."

Verzoeker gaat voorts in op de reisbeperkingen en op de mogelijke bestraffing bij het niet-naleven van de regels. In dit kader voert hij aan:

"De woordvoerder van de Taliban kondigde recent aan dat het niet toegestaan is voor Afghanen om het land te verlaten, tenzij hun bestemming gekend is bij de Taliban:

(...)

Het is niet duidelijk welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel.

Verder onderzoek is aangewezen. Mocht verzoeker hierdoor het risico op een bestraffing lopen door de Taliban, heeft hij nood aan internationale bescherming, gezien het draconische karakter van straffen voor de minste inbreuk tegen de regels van de Taliban, en het misbruik dat plaatsvindt in gevangenissen (zie supra).

Dit vormt, gezien het karakter van de organisatie die deze regel uitvaardigt, hun compleet gebrek aan respect voor mensenrechten en hun geschiedenis van extreme bestraffingen voor de minste transgressie, een element dat verder onderzocht moet worden."

Verder wijst verzoeker op de aanwezigheid van ISKP, Al-Qaeda en IS in Afghanistan. Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"Er spelen zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten af op het Afghaanse territorium, waaronder één tussen ISKP en de Taliban.

Islamic State Khorasan Province (ISKP) is een gewapende groepering actief in Afghanistan die trouw zwoer aan het IS-kalifaat in 2015, die hoofdzakelijk gevestigd is in Nangarhar, en Kunar. De afgelopen jaren is het aantal ISKP leden geslonken door doeltreffende acties van de Verenigde Staten, het voormalige Afghaanse leger en de Taliban over de afgelopen jaren heen. Vandaag opereert ISKP voornamelijk via autonome cellen, met een hoger aantal in Kunar en Nangarhar.

Echter, door de terugtrekking van buitenlandse troepen wier eerdere maatregelen ter bestrijding van terrorisme hun activiteiten in Afghanistan hadden beperkt, melden observatoren een heropleving van ISKP.<sup>115</sup> De groep maakt gebruik van het machtsvacuüm en het gebrek aan politieke stabiliteit om meer voet aan de grond te krijgen en een uitdaging te vormen voor de heerschappij van de Taliban, het

monopolie op geweld en pogingen om internationale erkenning te krijgen. Bovendien probeert ISKP gedesillusioneerde Taliban-strijders en andere erkenning te krijgen. Bovendien probeert ISKP gedesillusioneerde Taliban-strijders en andere kleinere militante groeperingen onder haar vleugels te nemen. Hoewel de Taliban hebben aangekondigd hard te zullen optreden tegen ISKP en dat Afghanistan niet zal worden gebruikt als een lanceerplatform voor invallen in buurlanden, roept het groeiende aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP, bezorgdheid op over de vraag of de Taliban voldoende weerwerk kan bieden. Ondanks het feit dat de Taliban er in het verleden in zijn geslaagd belangrijke ISKP-districten over te nemen, wordt melding gemaakt van meer aanvallen door ISKP en de moeilijkheid van de Taliban om weerwerk te bieden aan de groepering op verschillende plaatsen nu deze laatste overgaan van een opstand in guerrillastijl naar een regering.

Daarenboven vormt de aanwezigheid van ISKP niet alleen in zichzelf een dreiging, maar eveneens de reactie van de Taliban op deze aanwezigheid. Zo maakt het EASO COI Report van januari 2022 melding van vergeldingsacties tegen mensen die ervan worden verdacht banden te hebben met ISKP. Echter, deze verdenkingen zijn niet steeds gestoeld op objectieve aanwijzingen. Sommige bronnen maken melding van misbruik van deze redenering om mensen te viseren. Dergelijke incidenten zouden zijn gemeld in het bijzonder in de Nangarhar provincie:

(...)

Zodoende staat Afghanistan op de eerste plaats in de 2021 Global Terrorism Index als meest geteisterd door terrorisme van alle landen van de wereld in 2021, met twee van de drie meest dodelijke terroristische groeperingen op het territorium, ISKP en de Taliban.

Tot slot moet er gewezen worden op het risico op serieuze onderrapportering van het aantal geweldsincidenten. Zo haalt een bron van Human Rights Watch aan dat slechts tien procent van de incidenten gerapporteerd worden:

(...)

Daarnaast wordt verzoekers regio van herkomst Logar, ook geplaagd door de aanwezigheid van Al-Qaeda. Er is onvoldoende informatie beschikbaar maar volgens het EASO rapport van november 2021 wordt vermoed dat Al-Qaeda een samenwerking aan het smeden is met de Taliban:

(...)

Daarnaast wordt de Taliban sinds haar machtsovername ook aangevallen door IS in Afghanistan, en met name de herkomstregio van verzoeker zijnde Logar werd daarbij sterk getroffen. IS heeft ook specifiek burgers als doelwit volgens het recentste landenrapport van februari 2022 van het UK Home Office:

(...)

De aanvallen van IS zijn verviervoudigd tegenover 2020 en de organisatie wint aan kracht binnen Afghanistan, zo stelt het rapport van februari 2022 van SWP (Stiftung Wissenschaft und Politik)

(...)

Het is ondanks de schaarste aan informatie duidelijk dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst Logar, uiterst volatiel is. Net omwille van dit serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, is verder onderzoek op dit vlak ook aangewezen."

Verzoeker concludeert:

"Uit het voorgaande blijkt dat de situatie in Afghanistan uiterst onzeker is, en er momenteel onvoldoende objectieve informatie voorhanden is voor asielinstanties om een beslissing te maken in Afgaanse asioldossiers.

Verwerende partij kwam dan ook ten onterecht en op voorbarige wijze tot het besluit dat verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd moesten worden. Deze werkwijze schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft hierdoor niet alleen de genoemde wettelijke bepalingen geschonden, maar is ook onzorgvuldig en onredelijk geweest. Zij heeft de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur geschonden."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"1. In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn beschermingsstatuut".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

### 3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 16 februari 2023 door middel van een aanvullende nota een aantal nieuwe elementen neer. Het betreft enerzijds een bijdrage van UNHCR en e-mailuitwisseling tussen een advocaat en T. Ruttig, de medeoprichter van het AAN (Afghanistan Analysts Network), en anderzijds algemene landeninformatie.

Aan de hand van de bijdrage van UNHCR en de e-mailuitwisseling tracht verzoeker aan te tonen dat er tot op heden te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, alsmede dat de onzekerheid over het bestuur en het beleid van de taliban aanhoudt. Verder haalt verzoeker in dit kader aan dat de Europese asielinstanties, net als onderzoekers, actueel geen enkel idee hebben van de risico's die terugkeerders lopen, maar dat deze risico's alleszins niet uit de lucht gegrepen zijn.

Verzoeker wijst verder op een rapport van de DRC van december 2022 en stelt dat het risico bij terugkeer significant verhoogt indien de betrokkene tot meerdere risicoprofielen behoort. Vervolgens benadrukt hij dat hij moet worden beschouwd als zijnde een terugkeerder uit het Westen, een persoon die Afghanistan in 2020 en voor de machtsovername van de taliban als minderjarige verliet en een persoon die gepercipieerd wordt als zijnde tegen de taliban, omwille van het feit dat hij het land verliet na enkele malen te zijn meegenomen naar een trainingskamp van de taliban, omwille van zijn drie jaar lange verblijf in België en omwille van zijn sociale mediagebruik. Dit alles werd volgens verzoeker reeds aangetoond in het verzoekschrift. Door zijn terugkeer uit het Westen zou verzoeker meer in de kijker lopen, zou zijn re-integratie in de Afghaanse maatschappij moeilijker verlopen en zou hij door zowel de taliban als de maatschappij meer in het oog gehouden worden.

Verzoeker wijst vervolgens op nog een aantal andere passages uit het voormelde rapport van de DRC, op de inhoud van een artikel uit *The Guardian* van november 2022 omtrent de toepassing van de sharia door de taliban en op informatie van het *Brookings Institution* van februari 2023 omtrent het beleid en de machthebbers van de taliban en de toestroom van terroristen uit andere landen.

Verder vestigt verzoeker de aandacht op de inhoud van een nota van Nansen van oktober 2022. In dit kader doet hij een uitgebreide, algemene en theoretische uiteenzetting, onder meer aan de hand van rechtspraak van het HvJ en het EHRM inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Voorts herhaalt hij, verwijzende naar voormelde nota, dat er een gebrek aan informatie zou zijn om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, en dit omdat er praktisch geen terugkeerders uit het Westen zijn. Vervolgens wijst verzoeker op de kritiek die in deze nota wordt geuit op de interpretatie van de bronnen waarop verweerder zich beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen.

Voorts gaat verzoeker in op de inhoud van informatie van EUAA van augustus 2022. Daarbij uit hij kritiek op het gegeven dat en de wijze waarop daarin cijfers van ACLED en informatie van UCPD en twee lokale nieuwsbronnen worden gehanteerd. Verder gaat verzoeker in op de analyse van (het beleid van de) machtshebbers en de (veiligheids)situatie in Afghanistan in het voormelde rapport van de EUAA. Daarbij benadrukt hij dat hij zou worden gerepatriëerd naar Kabul, wijst hij op de regionale verschillen in de implementering van de sharia en in de talibanleiding en stelt hij dat hij afkomstig is van een ruraal en erg conservatief dorp, waar zijn terugkeer onmogelijk onopgemerkt voorbij zou gaan. Tevens geeft hij aan dat zeker in zijn geval niet zonder meer besloten kan worden dat de situatie in zijn regio van herkomst veilig is.

Vervolgens haalt verzoeker een andere bijdrage van EUAA van augustus 2022 aan, en dit betreffende de sociaaleconomische situatie in Afghanistan en het risico dat terugkeerders in dit kader lopen. Verzoeker leest hierin dat de taliban hun verplichtingen niet nakomen en dat de huidige situatie in Afghanistan de drempel van artikel 3 EVRM overschrijdt.

Tevens wijst verzoeker op een rapport van EUAA van augustus 2022 met betrekking tot geïsoleerde individuen in Afghanistan. Hij verwijst daarbij naar een aantal zaken die omtrent het risico op basis van verwestering worden gesteld in dit rapport. Verder geeft hij een overzicht van hetgeen er in dit rapport wordt gesteld omtrent de decentralisatie van de taliban, het gebrek aan eenvormigheid en de regionale

verschillen op het vlak van wetgeving, beleid, uitvoering en rechterlijke macht. Hij stelt dat het van belang is om te kijken naar de talibanfactie die in zijn regio de macht heeft en benadrukt dat het risico in rurale Pashtoe-gebieden, zoals het gebied waarvan hij afkomstig is, groter is. Vervolgens vestigt verzoeker de aandacht en uit hij kritiek op wat er in het rapport gesteld wordt over de oproep vanwege taliban-officials om terug te keren naar Afghanistan. Eveneens verwijst verzoeker naar en uit hij kritiek op wat er in het rapport wordt gesteld over de behandeling door de taliban van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren. Verzoeker leidt uit zijn betoog dienaangaande af dat er weldegelijk sterke indicaties zijn dat personen die verwesterd zijn of lijken bij een terugkeer het doelwit zullen vormen van de taliban. Verzoeker benadrukt dat hij ook westerse kleren draagt, zijn baard scheert en naar muziek luistert en programma's kijkt die door de taliban zouden worden verboden. Tevens zal hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst verschillende checkpoints van de taliban moeten passeren, waarbij zijn gsm zal doorgelicht worden. Daarnaast zal hij in zijn rurale, conservatieve dorp onmiddellijk opvallen bij een terugkeer naar Afghanistan, zal hij extra in de gaten worden gehouden en zal afwijkend gedrag worden ter kennis gebracht van de taliban. Verzoeker haalt voorts aan dat de taliban lijfstraffen toepassen bij het niet-respecteren van de religieuze regels. Hij wijst op de toename van en de regionale verschillen in de toepassing van deze regels. Verder uit verzoeker kritiek op de info waaruit blijkt dat de taliban begrip zouden hebben voor Afghanen die het land om economische redenen verlieten.

Verzoeker wijst daarnaast op hetgeen er betreffende de door de taliban gepleegde mensenrechtenschendingen gesteld wordt in landeninformatie van Amnesty International van augustus 2022. Volgens hem is dit rapport om verschillende redenen relevant om zijn risico bij een terugkeer in te schatten. In eerste instantie blijken uit dit rapport de doorgedreven controles die plaatsvinden en de technische kennis van de taliban, waarbij laptops, social media en smartphones worden doorzocht en waarbij zij erin slagen om zelfs verwijderde foto's en video's terug te vinden. Verder blijkt hieruit dat lokale talibanleiders nieuwkomers in de regio in de gaten houden en aanspreken en daarnaast informanten rekruteren die zulke nieuwkomers in de gaten moeten houden. Volgens verzoeker vergroot dit alles de kans dat hij bij een terugkeer op negatieve wijze in aanraking komt met de taliban. Verzoeker benadrukt tot slot dat ook uit dit rapport blijkt dat de restricties in Afghanistan gradueel worden verscherpt en hardhandig worden afgedwongen.

Verzoeker verwijst eveneens naar data van EUROSTAT van november 2022. Hij verwijt verweerder dat het beleid van verweerder niet in lijn lijkt te liggen met dat van andere EU-lidstaten.

Verzoeker concludeert dat hij omwille van alle voormelde redenen in aanmerking komt voor de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut.

3.2. Verweerder legt op 13 februari 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer.

#### 4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt en voor zover deze artikelen te dezen van toepassing zouden zijn rekening gehouden.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Dient, waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en in diens aanvullende nota voorhoudt dat er ten tijde van de bestreden beslissing onvoldoende informatie voorlag en dat er tot op heden onvoldoende informatie zou voorliggen die toelaat om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, verder te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en in zijn aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden weldegelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst naar de algemene, precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient, nog daargelaten dat verzoeker eerder verklaarde dat hij in dit land nog beschikt over een breed familiaal netwerk, aangaf dat hij met dit netwerk nog in contact staat (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4; verklaring DVZ, nr.13A, 17) en op deze verklaringen in het verzoekschrift en in de door hem neergelegde aanvullende nota nergens terugkomt, verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en

op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35) en zoals dit zoals eveneens terecht wordt aangehaald in de aanvullende nota van verweerder ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hijzelf en zijn familie aldaar problemen zouden hebben gekend en zouden kennen met de taliban.

Met betrekking tot deze door verzoeker aangevoerde problemen en de door hem aan deze problemen gekoppelde vrees ten aanzien van de taliban, wordt in de bestreden beslissing echter geheel terecht gemotiveerd:

*“Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vervolgd zou worden door de Taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen. Ten eerste gaf u tegenstrijdige informatie omtrent de chronologie van de gebeurtenissen tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 januari 2021 en tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 13 augustus 2021. Bij de DVZ gaf u aan dat uw vader al problemen had met de Taliban in 1391, en dat de razzia van het leger in 1392 plaatsvond (CGVS Vragenlijst). Op het CGVS zei u daarentegen dat de razzia eerst plaatsvond, in 1390, en dat uw vader in 1391 terugging en toen problemen kreeg met*

de Taliban in verband met een landconflict (CGVS p. 18-19). U verklaart dat de tolk op de DVZ niet goed genoeg Pashtoe sprak en dat u het verslag niet kon lezen en dat het daar daarom fout in staat (CGVS p. 19). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gaf u echter aan de tolk daar wel degelijk goed verstaan te hebben en gaf u zelfs een opmerking over een foutief weergegeven datum in het verslag (CGVS p. 3). Dit bewijst dat u het verslag wel degelijk heeft kunnen nalezen. Het gaat hier bovendien ook niet om een onbeduidend verschil van twee jaar, maar om een omkering van de chronologie van de razzia en het landconflict met de Taliban, waardoor deze tegenstelling uw relaas danig ondermijnt.

Ten tweede weet u uw verklaringen over uw gedrag in verband met de bembom achter uw huis niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u de politie ging waarschuwen omdat u bang was dat die bembom uw hele familie kon doden (CGVS p. 24). Vervolgens ging u echter gewoon terug naar huis zonder uw familie op de hoogte te brengen van het imminente gevaar (CGVS p. 24-25). Als u echt bang was dat die bembom uw familie kon doden, is het echter allerm minst aannemelijk dat u gewoon terug naar huis zou gaan, andere plaatsen zouden dan veel veiliger zijn. Hier brengt u tegen in dat het in Afghanistan niet toegelaten is om bij andere mensen binnen te gaan en dat het op straat nog gevaarlijker was (CGVS p. 25). U had uw familie dan ook niet op voorhand gewaarschuwd, omdat ze toch nergens anders heen konden gaan (CGVS p. 25-26). Dit komt echter absoluut niet overeen met de realiteit: niet alleen is gastvrijheid erg belangrijk in de Afghaanse cultuur, bovendien is het weinig aannemelijk dat u zou denken dat niemand u zou binnenlaten, zelfs als er een bom op ontploffen stond. Bovendien verklaart u zelf dat u tijdens het latere vuurgevecht tussen het rangervoertuig en de Talibs toen deze laatste u ontvoerd hadden, wel aanklopte bij een huis (CGVS p. 17). Uw verklaringen over uw gedrag zijn dus maar weinig geloofwaardig, wat ook de rest van uw relaas danig ondermijnt.

Ten derde is ook het gedrag van de man die u opsloot na uw ontsnapping allerm minst geloofwaardig. Hij kreeg volgens uw verklaringen de opdracht om u op te sluiten, waarop hij u opsloot in een kamer op het gelijkvloers met een raam dat niet op slot kon, zonder uw handen te boeien (CGVS p. 27). Zo werd het u wel heel makkelijk gemaakt om te ontsnappen, wat het niet geloofwaardig maakt dat deze man u effectief wou opsluiten.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de dreigbrief die u in het ziekenhuis kreeg niet aannemelijk te maken. Ten eerste vermeldt de dreigbrief die u de dag na het tweede incident kreeg dat u reeds problemen had in Bark. U verklaart echter dat de Taliban u in de acht voorgaande jaren tussen beide incidenten in niet lastigviel omdat ze u niet konden vinden op uw nieuwe woonplaats (CGVS p. 23). Na het tweede incident kwamen ze er dan op een paar uur tijd achter wie u was en dat u dezelfde persoon was die hen acht jaar eerder verklikt had. U verklaart dat de Taliban dit wist doordat ze overal checkpoints en spionnen hadden (CGVS p. 24), maar in dat geval is het niet geloofwaardig dat ze u in de acht voorgaande jaren niet gevonden zouden hebben, temeer daar u gewoon op het land werkte en naar school ging in Shahi Qala, u leidde geen verborgen leven.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de Taliban u in het ziekenhuis een dreigbrief zou bezorgen, hoewel ze u de vorige dag zonder dreigbrief hadden proberen ontvoeren. Deze elementen samen zorgen ervoor dat u uw verklaringen over de dreigbrief, en bijgevolg ook de authenticiteit van de dreigbrief zelf, niet aannemelijk weet te maken.

Ten vijfde weet u het niet aannemelijk te maken dat u niet op de hoogte was van het gevaar dat uw verklaringen tijdens de razzia met zich meebrachten. U geeft aan dat u niet op de hoogte was dat het gevaarlijk zou zijn om de Taliban te verraden en dat u dacht dat de overheid de lokale mensen kon beschermen (CGVS p. 20). U geeft echter ook aan dat de overheidstroepen niet in uw buurt waren geweest in de tien à vijftien jaar voor dit incident (CGVS p. 19), bovendien was u een vijftienjarige inwoner van Afghanistan, het is dus ongeloofwaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn geweest.

Ten zesde komt ook het gedrag van uw vader in 1391 allerm minst aannemelijk over. U verklaart dat hij terugging naar Bark om jullie land terug op te eisen (CGVS p. 20-21). Dat is echter allesbehalve aannemelijk gezien jullie het jaar daarvoor naar eigen zeggen halsoverkop gevlucht waren uit angst voor jullie leven (CGVS p. 21). Bovendien had de Taliban jullie huis in gebruik genomen als depot en basis (CGVS p. 21), wat het nog minder geloofwaardig maakt dat uw vader daar gewoon zou durven binnenwandelen.

Ten slotte weet u uw verklaringen over wat er met uw oom gebeurde na uw vertrek ook niet aannemelijk te maken. U verklaart dat hij gedood werd omdat hij u geholpen had, maar u verklaart ook dat de rest van uw familie geen problemen had met de Taliban (CGVS p. 29). Het is niet aannemelijk dat de Taliban hem zo'n zware straf zou opleggen, om vervolgens de rest van uw familie, die zelfs dichter aan u verwant is, volledig te sparen. Bovendien heeft u deze gebeurtenissen ook enkel uit tweede hand vernomen (CGVS p. 29). De documenten van uw oom die u neerlegt bewijzen bovendien geenszins dat u verwant bent aan deze persoon.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 15). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat

*hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.*

*Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

*(...)*

*De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara's van uzelf en uw vader zijn slechts een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Het bewijs van de dood van uw buurmeisje en de foto's van het lichaam van uw buurman hebben allen betrekking op incidenten die na uw vertrek gebeurden en die niet met uw problemen verbonden zijn. Het uittreksel uit uw medisch dossier bevat ten slotte ook geen relevante elementen voor de beoordeling van uw relaas. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde."*

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde, inzake de beweerdelijk door hem en zijn familie ondervonden problemen in de bestreden beslissing opgenomen motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan en komt op deze problemen in het verzoekschrift, hoewel hij in zijn aanvullende nota later boudweg en op louter algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze poneert dat deze problemen het risico in zijner hoofde bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden vergroten, niet meer terug. Aldus doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan voormelde, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Deze motieven vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel niet op dienstige wijze aanvecht, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen en deze van zijn familie met de taliban en aan de hieraan door verzoeker gekoppelde vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota daarnaast poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden gevisieerd omdat hij verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie en mede gelet op hetgeen over deze informatie reeds werd aangegeven sub 4.4., verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

*"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.*

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan*

*aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."*

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak daarenboven kennelijk in gebreke. In zoverre hij in dit kader aanvoert dat hij reeds enkele jaren in België verblijft, dat hij hier een persoonlijk leven zou hebben uitgebouwd, dat hij linken zou hebben gelegd met de Belgische maatschappij en inwoners, dat hij zich alhier westers kleedt, zijn baard scheert, gebruik maakt van de sociale media en muziek en programma's beluistert en bekijkt die door de taliban niet zouden worden goedgekeurd, alsmede dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst checkpoints van de taliban zou dienen te passeren waarbij zijn telefoon en zijn sociale media gecontroleerd kunnen worden, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn verwijzing naar deze elementen hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat de taliban actueel reeds van deze elementen op de hoogte zouden zijn gekomen of zouden dreigen te komen; laat staan dat hij zou aantonen dat of waarom zij hem daarom concreet zouden wensen te viseren of te vervolgen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf van enkele jaren in Europa en de voormelde elementen geenzins kan volstaan om aan te tonen dat hij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft met zijn verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Hij toont hiermee niet *in concreto* aan dat dit verblijf en deze elementen hem dermate zouden hebben verwesterd dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Dient dan ook te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou dienen aan te passen, zijn baard zou moeten laten groeien, zou moeten ophouden met het beluisteren en bekijken van bepaalde muziek en programma's, zijn activiteiten op de sociale media zou moeten stopzetten, de inhoud van deze sociale media en de

betreffende accounts zou dienen te kennen en mogelijks zelfs zou dienen te wisselen van telefoon, in hoofde van verzoeker geenszins kan worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker risico zou lopen om te worden geïdoleerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Aldus toont verzoeker ook geheel niet aan dat of op welke wijze hij, dit al dan niet bij eventuele controles bij checkpoints, daardoor daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in zijn land van herkomst. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou riskeren te worden geïdoleerd of vervolgd omdat hij dit land zonder de toestemming van de taliban zou hebben verlaten, kan verder nog worden opgemerkt dat de taliban op het ogenblik waarop hij zijn land verliet nog niet aan de macht waren en dat verzoeker, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn beweerdte asielmotieven, niet aannemelijk maakt dat hij op het ogenblik waarop hij zijn land verliet in de negatieve aandacht van de taliban stond. Waarom de taliban verzoeker zouden verwijten dat hij indertijd zonder hun toestemming het land verliet, kan dan ook niet worden ingezien. Dat zulks voor verzoeker, al dan niet bij checkpoints, zou kunnen leiden tot problemen wordt door verzoeker dan ook op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker tot slot nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden geïdoleerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, zoals aangereikt door zowel verzoeker als verweerder, dient, mede gelet op hetgeen reeds werd aangegeven *sub* 4.4., verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

*“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar*

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded

ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige

*analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."*

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in geheel Afghanistan, en dus ook in verzoekers provincie en regio van herkomst, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen door verzoeker ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT